

Sentencja

W wypadku gdy przedsięwzięcie zwiększenia mocy instalacji do produkcji energii elektrycznej, takie jak to będące przedmiotem postępowania głównego, nie zostało poddane wstępnemu badaniu konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko na podstawie przepisów krajowych, które zostały następnie uznane za niezgodne w tym zakresie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, prawo Unii wymaga, żeby państwa członkowskie wyeliminowały bezprawne skutki tego naruszenia, oraz nie sprzeciwia się temu, aby te instalacje zostały poddane, po zrealizowaniu przedsięwzięcia, nowej procedurze oceny przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z wymogami tej dyrektywy i – ewentualnie – przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, pod warunkiem że normy krajowe umożliwiające tę legalizację nie stwarzają zainteresowanym okazji do obejścia norm prawa Unii lub uchylecia się od ich stosowania. Należy również uwzględnić skutki na środowisko naturalne, jakie wystąpiły po zrealizowaniu przedsięwzięcia, podlegają uwzględnieniu. Te organy krajowe mogą stwierdzić, na podstawie przepisów krajowych obowiązujących w momencie, w którym muszą wydać orzeczenie, że taka ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna w zakresie, w jakim owe przepisy są zgodne z tą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus – Estonia) – Collect Inkasso OÜ i in. / Rain Aint i in.

(Sprawa C-289/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Warunki nadania zaświadczenia — Minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych — Prawa dłużnika — Brak informacji o adresie instytucji, przed którą można zakwestionować roszczenie lub do której można złożyć środek zaskarżenia orzeczenia]

(2018/C 142/20)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Maakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środki odwoławcze oraz wnioskująca: Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS

Druga strona postępowania: Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov

Sentencja

Artykuł 17 lit. a) i art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych należy interpretować w ten sposób, że orzeczeniu wydanemu w sytuacji, w której dłużnik nie został poinformowany o adresie instytucji, do której należy skierować odpowiedź, przed którą należy się stawić lub, w odnośnym wypadku, do której należy złożyć środek zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie wydania nakazu zapłaty, nie można nadać zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.